الا ان اولیاء اللہ لا خوف علیہم
ولا ہم یحزنون

شجرہ شریفہ

خاندان

چشت اہل بہشت

مصنفہ مولوی محمد امام الدین صاحب مصنف رسالہ تحفہ اسلامیہ
ودرۃ المکنون وغیرہ

ساکن موضع کندوال علاقہ پنڈدادن خان ضلع جہلم

المنیر پریس جھنگ میں باہتمام حافظ خدا بخش صغیر
پرنٹر نے چھاپا +

بسم اللہ الرحمٰن الرحیمؕ

ارحم نام رحیمان تیرا
تیرے باجہ کدہرمین جاوان ❊
اوگنہار اندے گنج اوگن ❊
سرورعالم ختم نبیان
سر جیتر لولاکی دہریا
واہ وا ساقی حوض کوثر دا
حیدر شیر بہادر مردان
سخیان دا سردار کہاوے
حسنؓ حسینؓ تصدق کرکے
تون خواجہ بصری حسن کہاوین
بھر بھر جام وصل دے دیؤ
دلبر یار ملاؤ مینون ❊
خواجہ عبدالواحد سائین
رو رو حال سناوان تمینون
دم دم جان لبان پر آوے
خواجہ ابن عیاض پیارا
نظر کرم دی کرہکو اری
جاوے کل نحوست میری
ابراہیم بلخ دا والی ؎

کر عاجز تے کرم رحم گھنیرا
کسنون رو رو حال سناوان
تیرا نام ستاری ہے
ہادی مہدی کل ولیان
کر معراج عرش تے چڑہیا
جیندی کل مختاری ہے
مار کفار کیتی جس گردان
سائل خالی مول نہ جاوے
کر وا شکر گذاری ہے
وچھڑیان نون آن ملاوین
زخم ہجر دی مرہم ایہو
روندیان عمر گذاری ہے
مین دل نظر مہر دی پاین
روشن مکھ وکھاوین مینون
برہون سخت بیماری ہے
در تیرے تے کھڑا بچارا
سُئی طالع تھین بیدار دی
ایہو مطلب کاری ہے،
جینون ملیا رتبہ عالی ؎

درجہ قرب حضوری پایا
مخفی راز کھلے سب اُسنون
خذیفہ دے درعرضان کردا
آب وصل دا آن پلاوُ
توہین حاذق دوہان جہانان
ہبیرہ بصری دے دررو کے
نفس شیطان نے غلبہ پایا
مار ذلیل کرو سب دشمن
توممشاد ہین پیر زمانان
دوتی دشمن مار ونجاوُ
اِس غلام قدیمی دے سر
بواسحاق توچشتی شامی
وچہ خراسان دہمان پاین
فیض تساڈا خواجہ صاحب
احمدبن فرستافہ چشتی ،،
بھر بھر جام کوثر بھین لاون
نام اللہ گھٹ بخشو حضرت
ابومحمد چشتی سایان
دشمن حیلے کرن بتیرے
تیرے باہجون کیندر جاوان
خواجہ یوسف یوسفؑ ثانی
ہجر تساڈے کھوہ وچہ پایا
وانگ یعقوبؑ کرکرزاری

ذات الٰہی وچہ سمایا
معلم خلقت ساری ہے ،،
مینون کھاوے درد ہجردا
پھٹ ہجردا دور کراوُ
مینون سخت بیماری ہے
عرض کران ہین نیوان ہوکے
تاہین رو رو حال سُنایا
تین تے کرم جباری ہے
شاد کرو وچہ دوہان جہانان
عاجزاوتے کرم کماؤ ،،
بنی مصیبت بھاری ہے
رب بخشے تینون ڈور گرامی
رب دتیان تینون سب وڈیائن
کل عالم تے جاری ہے ،،
غلام تیرے رضوان بہشتی
خواجہ صاحب پئے وڈاون
جسدی عجب خماری ہے
سرتوڑ تالین سنجان آیان
ہیں سکین ڈگا در تیرے
تیری بات نیاری ہے
مدد کریو دوہین جہانی
دردون رو رو حال ونجایا
نیر اکھین تھی جاری ہے

توں خواجہ مودود پیارا
سر تیرے تے نوری سایہ
دوہیں جہانی مینوں حضرت
حاجی اسم شریف کہاؤ
دوزخ کنوں بچا گناہی
ایہہ کرامت تینوں خواجہ
اسے خواجہ عثمان پیارا
تک دربار تساڈا آیا
اوکھے وقت تساڈی حضرت
معین الدین حسن اجمیری
عجمی عربی کھڑے سوالی
وچہ درگاہ خداوند والی
قطب الدین ہے قطب اللہ
بخت بیدار ازل دے جہان
جھڑے وچہ گمراہی ڈگے
فرید الدین سنوہن فریادان
کرکے شفقت مکھ ویکھاؤ
شیرین کام کرو نکواری
نظام الدین محبوب آلہی۔
واقف ہویا کل اسراران
دیؤ لقمہ فیض کرم دا
شاہ نصیر الدین پیارا
شریعت اندر دیوا روشن

تینوں سیوے عالم سارا
مولے تینوں قطب بنایا
اوٹ تساڈی بھاری ہے
مظلوماں پر لطف کماؤ
جنت دے ول کر ٹورا ہی
دتی ایزد باری ہے"
نال کرندے کرو نظارہ
بہار تمناہا ندا سر چا یا"
مددا سانوں کاری ہے
بخشش تیری گھنی گھنیری"
ودتوں مول نجاوں خالی
تیری بات پیاری ہے
جس تھی چشمہ فیض روانہ
آب حیوات نصیبہ تنہاں
انہاں رات اندہاری ہے۔
دروکوں دل ہووم شاوان
دیہہ داروں سب دکھ ونجاؤ
سکدیاں عمر گذاری ہے۔
جینوں علم باطن دی شاہی
در مند اندیاں لیندا سارا ن
برات تساڈی جاری ہے۔
روشن تیں تھی عالم سارا
وچہ طریقت توں ہیں گلشن

گمراہاں نوں راہ وکھاویں
کمال الدین پیارا ربدا
چوداں علماں دیوچہ ماہر
لکھ کروڑ سیاہ دلاں تو
سراج الدین ہے شمع نورانی
عاشق دوروں بھج بھج آون
آکھن جان تلی تے رکھ کے
خواجہ علم الدین چشاراں
چھڑیں وچھنیا میل کراوے
ہین تبھی آس وصل دی اُتے
توں خواجہ محمود ولی ہیں
سُن عاجز دی گریہ زاری
رو رو چیخمہ خون جگردا
جمال الدین کراں ہیں عرضاں
درد ہجیر وا بینوں کھاوے
واصل نال صنم دے کرئیں
شیخ حسن سن میری زاری
رات دیہہ وچہ غمدے جالاں
کداہ وہ سوہناں نظری آسی
خواجہ شیخ محمد والی
نام اللہ دے سُن فریاداں
تیری صورت دیکھن کولوں
حضرت خواجہ [illegible] مدنی

تیری عظمت بھاری ہے۔
کامل اکمل عجم عربدا
مخفی راز ہوئیس سب ظاہر
گرد غبار اتاری ہے
شعلہ جیندا دو ہیں جہانی
وانگ پتنگاں گھیرا پاون
تیری نظر گذارتی ہے
وچھڑے یار ملاسی یاراں
دوروں چھک مہار لیاوے
اگر مدح پکاری ہے۔
واقف راز خفی جلی ہیں۔
دلبر یار علم ہک واری
سوز کنوں نت جاری ہے
دور کراؤ ساریاں مرضاں
شیر فراق پیانت دھاوے
رات دہاں ایہ زاری ہے
دوروساری عمر گذاری
سد نجومی پچھاں فالاں۔
جس سنگ پیت ہماری ہے
دیکھو در تے کھڑا سوالی
دیہہ جمال کرو دل شاداں
جاندی کل بیماری ہے
ترے اگے سے گل ادنی ہے۔

سنگ دلان نون موم بناوُ
جس کافر نون ضرب چلاوُ
کلیم اللہ ہے شاہ ولیان
دل اپنا کوہ طور بنایا
بخشے در معانی لاکھان
نظام الدین اورنگ آبادی
جو سنگے سو حاضر پاوے

ہے ورہیاندے موئے جواؤ
ہو ندا کلمہ جاری ہے
جس تے بخشش کل نبیان
جلوہ نور حقانی پایا
واہ وا گنج اسراری ہے
مقبول پیا درگاہ خدادی
ہرگز گھڑی نہ دیری لاوے

مین بھی سنکے دور فون آیا
دہم تیری جو دھاندی ہے

فخر الدین ہے پیر جھانی
عرش معلےٰ تے نت جاوے
وچہ اِک آوے جاوے
خواجہ نور محمد ہادی
سُن خواجہ تون زاری میری
گوجہا سول اندر وچہ وڑ یا
شاہ سلیمان تونسے والہ
جر قعہ نور حقانی پا کے
ہندی سندہی ہون سلامی
اے خواجہ اللہ بخش پیارا
کھولو گھنگٹ دیہو نظارہ
شمس نورانی دو ہین جہانی
جلوہ بدر منیر وکھاوے
صوفی زاہد تر فن اوتھے

جس نون راز کھلے آسمانی
مخفی بھیت آلہی پاوے
جیون شاہ بازان تاری ہے
آیا در تے مین فریادی
ویکھہ زخم کرکاری میری
فرحت کل وساری ہے
باغ حقیقی دا گل لالہ
بیٹھا تو نسے تخت سہا کے
جنہان بخت بیداری ہے
ترسے تینون عالم سارا
جگ تو کرینو وورا ندہارا
خواجہ شمس الدین جھانی
خلقت وانگ چکوران آوے
جیکو نکر مرغ شکاری دی ہے

نوری مکھڑا آن وکھا ہو - بسکدی خلقت ساری ہے -

محمد الدین کر نظر کر مدی
فوج فراق کرے نت دھاوی
ملجاء ماوا تمک تا نون
خواجہ مہر علی شاہ ماہی
مینوں تیری پشت پناہی
کڈھو سب نحوست میری
امام الدین مسکین بیچارہ
آ دربار ڈگا در ماندہ
نال پیار لاؤ گل حضرت
کلہ نبی محمد سندہ۔
نالے جوایہ مدح پڑھسی
وقت صبح نت پڑھسی جہڑا

گھیرا مینوں ٹھاٹھہ المدی
گوشت پوست خون سکاوے
اوچی کوک پکاری ہے۔
سر تیرے تے ظل الٰہی
یا ہجہ تاڈے اوٹ نکائی
نظر مہر دی کاری ہے
جس داوچہ کندوال گذارہ
ماریا درد فراق غما ندا
وچھڑیاں عمر گذاری ہے
جو کوئی پڑھے پڑھاوے بندہ
وچہ بہشتاں عیشاں کرسی
او مغفوری غفاری ہے

تمت

دیگر بزبان فارسی

بسم اللہ الرحمن الرحیم

اے خداوندا طفیل سرور ہر دو جہان۔
رحمتے و شفقتے کن برہمہ اہل ایمان۔
حضرت علی شیر خدا کرم وسیلہ دم بدم۔
خواجہ حسن بصری و عبد الواحد واں بیگمان۔
ابن عیاض و ابراہیم ادہم بدرگاہت علے۔
حذیفہ ہبیرہ بصری و ممشاد بو اسحاق داں۔

احمد ممدوح پیشوا ہم بو محمد چشتیان -
بو یوسف و مودود را حاجی شریف عثمان ہمان -
وز معین الدین قطب الدین جویم راہ نجات -
ہم فرید الدین نظام الدین شافع عاصیان -
شاہ نصیر الدین کمال الدین سراج الدین نیز
علم الدین محمود ہم بودند امام عارفان
دامن گیرم جمال الدین ہم خواجہ حسن
خواجہ حضرت محمد خواجہ یحیی اخیان
شاہ کلیم اللہ نظام الدین اورنگ آباد
فخر الدین نور محمد شاہ سلیمان زمان
شمس الدین شمس زمان راہ می نماید گمراہان
خلفش محمد الدین وان جاریست فیض بیکران
بر درش آمد امام الدین ماندہ در فراق
بر ید از وے غم الم بہر خدا اے خواجگان

تمام شد